

ת"פ 27380/04/14 - מדינת ישראל נגד ל' ק' (עציר) - הובא

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27380-04-14 מדינת ישראל נ' ק' (עציר)

בפני בעניין:	כב' השופטת גלית ציגלר מדינת ישראל
-	ע"י מתמחה גב' ורד ורדי
נגד	המאשימה
ל' ק' (עציר) - הובא	
-	ע"י עו"ד הילה אפרון-גבאי
הנאשם	

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 12.4.14 בשעה 20.00 לערך, במהלך ויכוח בין הנאשם למתלוננת ועל רקע בקשתה של המתלוננת כי יחדל משתיית אלכוהול, הוא הכה אותה בראשה באמצעות כוס זכוכית עד שנגרם פצע מדמם בראשה.

2. ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת העבירה שבוצעה על רקע צריכת אלכוהול, את המסוכנות הנשקפת מהתנהגותו של הנאשם, שגרם למתלוננת פציעה של ממש שתועדה בתמונה ובמזכר שהציגה (ת/1, ת/2), וביקשה לגזור על הנאשם עונש ברף העליון של מתחם העונש, שנע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר מותנה (ראה הפניה לרע"פ 8323/12 שוקרון נ' מ"י).

מנגד טענה ב"כ הנאשם, כי יש לגזור את עונשו של הנאשם במדרג הנמוך של המתחם, תוך שהדגישה כי מדובר באירוע חד פעמי שהתרחש בין בני זוג אשר רוצים להמשיך בחיים משותפים, ושאינן כל אינדקציה לכך שהמתלוננת חשה מאוימת מפניו של הנאשם או שנגרמו לה נזקים של ממש (בהעדר תעודה רפואית), ולא הובאה כל ראיה לכך שהנאשם היה שיכור בזמן ביצוע העבירה.

3. הנאשם הודה והורשע בעבירת אלימות לא קלה כלפי בת זוגו, ובכך פגע בערכים חשובים של הזכות לשלמות הגוף, לביטחון אישי ולשלמות נפש.

במקרה זה מדובר בעבירת תקיפה שגרמה חבלה ממשית בדמות פצע מדמם בראשה של המתלוננת, והעובדה כי העבירה הופנתה כלפי בת זוגו של הנאשם, רק משום שביקשה ממנו לחדול לשתות אלכוהול - מלמדת על

חומרת המעשה, על המסוכנות הנשקפת מהנאשם ועל הצורך במיצוי הדין עימו.

4. מדיניות הענישה בעבירה בה הורשע הנאשם מתחשבת בצורך להילחם בתופעה הנרחבת של האלימות במשפחה, אשר פעמים רבות נשארת בין כתלי הבית, ומי שחווה אלימות כזו נוטה לוותר ואינו ממהר לשתף בה את הרשויות, או להאשים את האדם האלים. לפיכך, הענישה הננקטת בדרך כלל בעבירות כאלו, הינה ענישה של מאסר מאחורי סורג ובריח, ואין צורך להכביר מילים אודות ההחמרה הנדרשת כלפי מי שמבצע עבירות אלה, על אחת כמה וכמה בשעה שנגרמה חבלה של ממש, ואני סבורה כי המתחם ההולם את העבירה נע בין מאסר קצר ועד 18 חודשים מאחורי סורג ובריח תלוי בטיב האלימות ובתוצאותיה (ראה לעניין מדיניות בתי המשפט ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07); ע"פ 11917/04 נורדיצקי נ' מדינת ישראל (19.5.05), וכן ראה עפ"ג (מחוזי חי') 34416-11-13 עזקה נ' מדינת ישראל (6.3.2014) לעניין מתחם העונש).

5. כחלק מההסדר בין הצדדים נשלח הנאשם לשירות המבחן, שבחן את עניינו ואת שאלת הענישה.

מהתסקיר עולה שהנאשם, כבן 49, גרוש ואב לילדה, עלה לארץ מאוקראינה בשנת 1998, וכיום מתגורר עם המתלוננת ב***** ועובד כפועל ייצור במפעל.

התסקיר מפרט את קורות חייו של הנאשם, ובין היתר לימודיו במסגרות שונות באוקראינה ושירותו הצבאי שם, וכן הרקע הנורמטיבי של משפחתו, גירושו לאחר 17 שנות נישואין הנתק שנוצר בינו לבין בתו היחידה, כמו גם הרשעתו בשנת 2001 בעבירת אלימות כלפי בת זוגו דאז.

בשיחה עם קצינת המבחן תיאר הנאשם את הרקע לעבירה, שנבע מאובדן שליטה חריג וכתוצאה משימוש באלכוהול. עם זאת, קצינת המבחן תיארה את הקושי של הנאשם לקחת אחריות על המעשה, קושי לבחון את התנהגותו התוקפנית כלפי המתלוננת ולהירתם להליך טיפולי.

עוד התרשמה קצינת המבחן שהנאשם משתמש באלכוהול, ושמערכת היחסים בינו לבין המתלוננת מאופיינת בתלות רגשית וכלכלית, ובנסיבות אלה מצאה כי ללא הליך טיפולי קיים סיכון להישנות מעשי אלימות בעתיד, ומשסירב הנאשם להשתלב בהליך כזה למרות דפוסי התנהגותו הבעייתיים, לא ניתנה המלצה טיפולית, אלא הפניה לענישה מוחשית וקונקרטי, אשר תהווה גבול מרתיע עבורו.

אוסף, כי עברו הפלילי של הנאשם והעונש שריצה בעבר הועילו לפרק זמן ממושך יחסית, אלא שלמרות האמור, חזר הנאשם לסורו ושב ותקף את בת הזוג החדשה, והדבר מלמד שהמודעות לחומרת העבירה היא נמוכה והסיכון לנקיטת אלימות גם בעתיד לא נמוג.

עוד אוסף, כי פציעתה של המתלוננת אינה פציעה של מה בכך, והגם שהיא לא קיבלה טיפול רפואי, הרי שהראיות שהוצגו, תמונת הפצע בראשה, עקבות הדם בדירה, ומזכר השוטר על חומרת הפציעה, מלמדים שהנאשם חבט בראשה בחוזקה והותיר בו חבלה קשה וממשית.

6. עם זאת, לצד חומרת העבירה והצורך בענישה מרתיעה בנסיבות המתוארות, יש לבחון גם את השיקולים הנזקפים לזכותו של הנאשם, ובהם ההודיה בכתב האישום, החיסכון בזמן ציבורי יקר ובעיקר את העובדה שנחסכה עדותה של המתלוננת, אשר תומכת בנאשם, אינה חוששת מפניו ואף הביעה רצון להמשיך בחיים המשותפים עימו.

עוד יש לציין, כי מאז האירוע נעצר הנאשם והוא נתון במעצר במשך כחצי שנה ובוודאי חווית המעצר אינה פשוטה עבורו, ויש בה משום עונש בפני עצמו.

7. לאחר שבחנתי את כלל השיקולים המפורטים, בהתחשב בחומרתה של העבירה ובחבלה שנגרמה מצד אחד, ומנגד בנסיבות המקלות שלעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר בפועל, אשר יחושבו מיום מעצרו 12.4.14.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב חשוון תשע"ה, 05 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.